

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 509/2020
07.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ненада Стојановића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ненада Стојановића, адвоката Немање Васиљевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Ужицу Кбр. 23/18 од 07.05.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу КЖ.1-862/19 од 12.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 07.07.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ненада Стојановића, адвоката Немање Васиљевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Ужицу Кбр. 23/18 од 07.05.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу КЖ.1-862/19 од 12.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу Кбр. 23/18 од 07.05.2019. године, у ставу првом, окривљени Ненад Стојановић оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ, те је након што му је суд за наведена кривична дела претходно утврдио појединачне казне, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 године и 3 месеца у коју му је урачунато и време проведено у притвору од 22.03.2018. године до 27.06.2018. године и новчану казну у износу од 30.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико новчану казну не плати у прописаном року иста ће му бити замењена казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне суд одредити 1 дан казне затвора. Према окривљеном Ненаду Стојановићу изречена је мера безбедности одузимања предмета и одлучено о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено, у ставу првом изреке првостепене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу КЖ.1-862/19 од 12.12.2019. године, у ставу првом, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Ненада Стојановића,

његовог браниоца адвоката Немање Никитовића и Вишег јавног тужиоца у Ужицу, у делу одлуке у односу на окривљеног Ненада Стојановића и пресуда Вишег суда у Ужицу К бр. 23/18 од 07.05.2019. године, у изреци под ставом један у односу на окривљеног Ненада Стојановића, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Ненада Стојановића, адвокат Немања Васиљевић, због повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду.

Врховни касациони суд доставио је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ненада Стојановића је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац наводи да се првостепена пресуда заснива на незаконитом доказу, јер се у односу на окривљеног Ненада Стојановића иста заснива на извештају о комуникацији прибављеној мером тајног надзора и снимања комуникације као и транскрипата који су везани за те комуникације, а по наредби о тајном надзору судије за претходни поступак Кпп.Пов. 22/18 од 22.01.2018. године. Наведени доказ по ставу одбране није прибављен у складу са чланом 166. до 170. ЗКП, обзиром да наредба Кпп.Пов. 22/18 од 18.01.2018. године којом је одређено да се изврши надзор и снимање у изреци не садржи податке које прописује члан 167. став 2. ЗКП, нити у изреци садржи назив кривичног дела и разлоге на којима се заснива сумња, да је нејасно да ли се ова доказна радња предузима зато што је окривљени Ненад Стојановић извршио кривично дело или припрема извршење кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ, као и да се у изреци наредбе, а ни у образложењу не наводи, на основу које чињенице, судија за претходни поступак потврђује да је осумњичени Ненад Стојановић корисник телефонских бројева који су означени у наредби.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 167. ЗКП у ставу 2. прописано је да наредба из става 1. наведеног члана садржи расположиве податке о лицу према коме се тајни надзор комуникације одређује, законски назив кривичног дела, означавање познатог телефонског броја или адресу осумњиченог, односно телефонског броја или адресе за коју постоје основи сумње да је осумњичени користи, разлоге на којима се заснива сумња, начин спровођења, обим и трајање посебне доказне радње.

У складу са наведеном одредбом, наредба судије за претходни поступак Вишег суда у Ужицу Кпп.Пов. 22/18 од 18.01.2018. године садржи податке у поглдеу

постојања основа сумње да Ненад Стојановић врши кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ. Такође, наредба судије за претходни поступак Вишег суда у Ужицу Кпп.Пов. 22/18 од 18.01.2018. године садржи чињенице на основу којих је судија за претходни поступак утврдио да је осумњичени Ненад Стојановић корисник телефонских бројева који су означени у наредби, обзиром да је у истој наведено да, према оперативним сазнањима Полицијске управе у Ужицу лице Ненад Стојановић, неовлашћено набавља опојне дроге марихуану и „екстази“ од за сада непознатог лица на територији града Београда и након тога опојну дрогу продаје на територији града Ужица и општине Пожега и тако врши кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и који у комуникацији користи телефонске бројеве ... и

Имајући у виду наведено, као и цитирану законску одредбу, наредба судије за претходни поступак Вишег суда у Ужицу Кпп.Пов. 22/18 од 18.01.2018. године сачињена је у свему у складу са одредбама члана 167. став 2. ЗКП.

Поред изнетог, бранилац наводи да је у вези спровођења наведене наредбе о тајном надзору комуникације, поступљено супротно одредби члана 168. став 1. ЗКП, обзиром да је по истој поступано у периоду од 18.01.2018. године до 22.03.2018. године, те да Полицијска управа Ужице, која је извршила наведену наредбу, није о спровођењу тајног надзора комуникације сачињавала дневне извештаје и није прикупљене снимке комуникације достављала судији за претходни поступак и јавном тужиоцу, на његов захтев.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује као неосноване, обзиром да по ставу Врховног касационог суда, извештај о комуникацији прибављен мером тајног надзора и снимања комуникација, као и транскрипти који су везани за те комуникације, не представљају незаконите доказе у смислу навода из захтева. Ово из разлога што је одредбом члана 170. ЗКП прописано да се посебни извештај судији за претходни поступак доставља по завршетку тајног надзора комуникације, док је одредбом члана 168. ЗКП прописано да се о спровођењу тајног надзора комуникације сачињавају дневни извештаји који се, заједно са прикупљеним снимцима комуникације, писмима и другим пошлицама које су упућене осумњиченом и које он шаље достављају судији за претходни поступак и јавном тужиоцу, али само на њихов захтев, што значи да обавеза сачињавања дневних извештаја, не представља и обавезу свакодневног достављања истих јавном тужиоцу и судији за претходни поступак, како то неосновано наводи бранилац у поднетом захтеву.

Такође, у захтеву се наводи да је тајни надзор комуникације извршен у периоду од 18.01.2018. године до 22.03.2018. године, да је дана 22.03.2018. године завршена примена ове посебне доказне радње, а да Виши јавни тужилац ни у наредби о спровођењу истраге, ни у оптужници није предложио да се као доказ изведу снимци пресретнутих разговора и извештај органа који је спровео наредбу о тајном надзору комуникације, већ је тек дана 29.10.2018. године председник претресног већа захтевао од судије за претходни поступак Вишег суда у Ужицу достављање наредбе за тајни надзор комуникације, снимке пресретнутих разговора и извештај Полицијске управе која је извршила тајни надзор.

Даље се наводи да се, увидом у извештај који се односи на 22.03.2018. године утврђује се да је он сачињен 01.11.2018. године, а да су судији за претходни поступак

Вишег суда у Ужицу достављени дана 13.11.2018. године, односно по протеку рока од 6 месеци од завршеног тајног надзора, као и да је била обавеза Полицијске управе Ужице да, сходно члану 170. став 1. ЗКП по завршетку тајног надзора и снимања комуникације, снимке и извештаје достави судији за претходни поступак. Судија за претходни поступак, по ставу одбране није поступио, сходно члану 170. став 2. ЗКП који одређује да ће се сав материјал настао снимањем тајног надзора комуникације доставити тужиоцу. Поступљено је и супротно члану 170. став 3. ЗКП, јер у списима нема доказа да је Виши јавни тужилац одредио да се добијени снимци препишу и потпишу, већ је Полицијска управа Ужице самоиницијативно без захтева ОЈТ преписала садржину комуникације за дан 22.03.2018. године. Сходно изнетом, по ставу одбране, снимци пресретнутих телефонских разговора од 22.03.2018. године су сачињени супротно члановима 166. до 169. ЗКП и на њима се не може заснивати судска одлука, сходно члану 163. став 3. ЗКП.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд, такође оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Одредбама члана 163. став 1. ЗКП прописано је да, ако јавни тужилац не покрене кривични поступак у року од 6 месеци од дана када се упознао са материјалом прикупљеним коришћењем посебних доказних радњи или ако изјави да га неће користити у поступку, односно да против осумњиченог неће захтевати вођење поступка, судија за претходни поступак ће донети решење о уништењу прикупљеног материјала. Ставом 3. истог члана прописано је да, ако је при предузимању посебних доказних радњи поступљено супротно одредбама законика или наредби органа поступка, на прикупљеним подацима се не може заснивати судска одлука, а са прикупљеним материјалом се поступа у складу са чланом 84. став 3. Законика.

Имајући у виду цитирану законску одредбу, те чињеницу да је дана 22.03.2018. године завршена примена посебне доказне радње ближе опредељене у наредби судије за претходни поступак Вишег суда у Ужицу Кпп.Пов. 22/18 од 22.01.2018. године, а да је Виши јавни тужилац у Ужицу донео дана 23.03.2018. године наредбу о спровођењу истраге, чиме је покренуо кривични поступак, произилази да је јавни тужилац покренуо кривични поступак у року од 6 месеци од окончања ове посебне доказне радње, те да је самим тим неоснован навод захтева за заштиту законитости којима се указује на повреду закона из члана 163. ЗКП. При томе, рок од 6 месеци почиње тећи од последњег дана спровођења посебне доказне радње, а што је у конкретном случају био дан 22.03.2018. године, а кривични поступак је покренут одмах, када се јавни тужилац и упознао са материјалом по овој доказној радњи, односно дана 23.03.2018. године.

Сходно свему напред наведеном, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости да се побијане пресуде заснивају на незаконитим доказима, односно на извештају о комуникацији прибављеног мером тајног надзора и снимања комуникације, као и транскриптима који су везани за те комуникације. Транскрипти и извештаји по начину прибављања и по својој садржини представљају законити доказ на којима се пресуда може заснивати. Ово, имајући у виду да су наведени транскрипти и извештаји које је суд извео као доказ настали као резултат законито спроведене посебне доказне радње тајни надзор комуникације окривљеног Ненада Стојановића са другим лицима, која је извршена на основу образложене наредбе судије за претходни поступак Вишег суда у Ужицу Кпп.Пов. 22/18 од 18.01.2018. године донете на предлог

Вишег јавног тужиоца у Ужицу Стр.Пов. 4/18 од 19.01.2018. године, а све у складу са одредбама члана 166. до 170. Законика о кривичном поступку.

Дакле, како по оцени Врховног касационог суда наведени извештаји и транскрипти снимљених телефонских разговора представљају законит доказ на којем се пресуда може заснивати, то су из наведених разлога неосновани наводи браниоца окривљеног којима се указује да је извођењем ових доказа и заснивањем пресуде на истим, учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред наведеног, указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног као незаконите доказе означава и записник о претресању стана и других просторија ПУ у Ужицу број 19/18 од 22.03.2018. године, те с тим у вези и потврду о привремено одузетим предметима од истог датума од окривљеног Ненада Стојановића. Бранилац сматра да су напред наведени докази незаконити из разлога што је, по ставу одбране, наредбом Кпп.Пов. 138/18 од 22.03.2018. године наређен претрес објекта у дворишту које користи окривљени Ненад Стојановић у ..., у улици ..., а да су предметни пиштољ са муницијом и вагица за прецизно мерење пронађени у дворишту у улици ..., без наредбе за претресање и без накнадног одобрења судије за претходни поступак, у смислу члана 160. ЗКП.

Наредбом судије за претходни поступак наређено је претресање стана и других просторија окривљеног Ненада Стојановића у улици Из записника о претресању стана и других просторија ПУ у Ужицу број 19/18 од 22.03.2018. године произилази да је претресање предузето од стране овлашћених службених лица у улици ... у ..., те да је записник о претресању стана и других просторија, поред осталих, потписан од стране држаоца стана, овде окривљеног Ненада Стојановића. Такође, у наведеном записнику констатовано је место проналаска предмета који су у потврди о привремено одузетим предметима означени и то: “ поред шупе у дворишту, којој се налази пас, на земљи пронађен један пиштољ... „, као и „поред шупе у дворишту на земљи пронађена једна вагица за тачно мерење...“. Истоврсна констатација, у погледу места проналаска предмета означених у потврди стоји и у извештају о форензичком прегледу лица места КТ 901-239/2018 и фото-документацији. Обзиром на наведено, није било неопходно подошење извештаја судији за претхони поступак, ради оцене испуњености услова за претресање, у смислу члана 160. ЗКП.

Сходно изнетом, по ставу овог суда, бранилац окривљеног не оспорава законитост и правилност наредбе судије за претходни поступак Вишег суда у Ужицу Кпп.Пов. 138/18 од 22.03.2018. године којом је наређено претресање стана и других просторија Ненада Стојановића у ..., ..., нити сам поступак претресања, већ оспорава садржину онога што је констатовано у записнику о претресању стана и других просторија, у погледу локације на којој је пронађен пиштољ и вагица, па сходно томе и потврди о одузетим предметима, а што спада у домен чињеничних утврђења, која не могу бити предмет разматрања по захтеву за заштиту законитости окривљеног, поднетом преко браниоца, од стране Врховног касационог суда.

Сходно изнетом, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП донета је одлука као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић